

har anset det for ønskeligt, at det gennem denne Lov paa ny kunde bringes frem for Rigsdagen, at man ligesom kunde sige til Rigsdagen: Ja, saadan er nu den gamle Lovgivning, men nu have vi jo i Aar oplevet alt dette, hvad mene I nu? Mene I, at vi skulle blive ved det gamle eller gaa videre? Jeg antager, at de stedfundne Begivenheder give en Opfordring til ganske anderledes alvorlig at overveje det Spørgsmaal, end det er blevet overvejet ved de tidligere Lejligheder, hvor vi jo ikke have haft Koleraen nær paa Livet af os, men hvor den kun har været i Sydeuropa. Hvad den Bemyndigelse angaar, som det er foreslaaet til at give Regeringen ved Lovforslagets § 1, maa jeg bemærke, at det jo ingenlunde har været min Tanke dermed, at denne Bemyndigelse af mig og vel næppe heller af nogen anden Justitsminister vil blive anvendt paa den Maade, at man skriver til at afspærre Landgrænsen, saa snart Koleraen er et eller andet Sted i Europa, men det drejer sig om en Forholdsregel, man kun vil gribe til, naar Koleraen er saa nær paa Livet af os, som den har været dette Efteraar.

Med Hensyn til Redaktionen af Bestemmelsen, er der selvfølgelig ikke Grund til at disputere videre i dette Øjeblik; derom bliver man nok let enig, naar man først er enig om selve Sagen. Jeg vil dog gøre en almindelig Bemærkning i Anledning af en Udtalelse, den ærede sidste Taler fremkom med, nemlig hans Tvivl om min Bemyndigelse til at gøre Undtagelser fra de Bestemmelser, som findes i Loven. Al Karantæne- og Afspæringslovgivning, baade med Hensyn til Menneske- og Dvægsygdomme, er altid bleven anvendt og forstaaet saaledes, at den kun giver Maximum af Besøjsen, et Maximum for det, som Regeringen kan gaa til, men at Regeringen efter Omstændighederne kan lade sig nøje med mindre; kun kan den ikke gaa videre. Saaledes er, for at nævne et Eksempel, som i sin Tid ogsaa i Rigsdagsforhandlingerne spillede en vis Rolle, den Bestemmelse i Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, at man helt kan udelukke Indførsel af Husdyr fra smittede fremmede Lande, altid er bleven forstaaet paa den Maade, at da Ministeren har den videre gaaende Besøjsen helt at forbyde Indførsel, kan han ogsaa sætte Kreatur-Indførselen under visse Forsigtighedsregler, naar han mener, at derved naas tilstrækkelig Betryggelse. Derfor er jeg i dette Tilfælde gaaet ud fra, at Bestemmelserne om Karantæne og

Afspærring kun angive Maximum og Regeringens Besøjsler. Men skulde man nære Tvivl om Rigtigheden af denne Opfattelse, skal jeg selvfølgelig ikke have det mindste imod at tydeliggøre Lovens Mening i saa Henseende.

Hvad angaar Forholdet til Sverige, kan jeg virkelig ikke — det ærede Medlem maa undskylde mig — gøre ved, at han ikke kan forstaa eller ikke vil tro, hvad jeg siger, at det forholder sig saaledes, at det svenske Kommercekollegium skal erklære et Sted for kolerasmittet, saa snart der er forekommet omend kun et eneste Tilfælde, i hvilket der er konstateret Kolera, enten den er indført eller ikke. Det kan gerne være, at det ærede Medlem synes, at noget saabant er besynderligt, men saaledes er det.

Hvad angaar de Forhandlinger, der fandt Sted med Sverige, tilbøde vi at indføre Karantæne; men naturligvis trykkede man sig noget saa vel herved som ved at gaa til Afspærring af Landgrænsen, saa længe man troede ad Forhandlingens Vej at kunne blive fri derfor. I det hele gik jeg ikke gerne til disse Forholdsregler. Jeg gjorde det ikke gerne, for det første fordi de lægevidenskabelige Autoriteter egentlig ikke vare for det — de mente, at man kunde blive staaende ved noget mindre — hvorfor jeg kunde have henstødt mig under det, og for det andet, fordi det ikke er nogen Behagelighed at sride til Udgivelse af en foreløbig Lov — det gør man jo dog kun, naar man tror, at det er aldeles nødvendigt. Det er derfor ganske naturligt, at man trykker sig noget ved at træffe saadanne Forholdsregler, og at man ikke gør det, for det viser sig, at der ikke er nogen Vej udenom. For øvrigt skal jeg bemærke, at om end det er heldigt i Benyttelsen af heromhandlede Foranstaltninger at være i Overensstemmelse med Sverige og Norge, maa man dog ikke glemme, at Hovedsynspunktet er at gøre det, som anses for rigtig i Henseende til at beskytte os selv, og det bør være den egentlige Hovedmaalestof. Hvor vidt der vil komme noget ud af de Forhandlinger, der skulle finde Sted med Sverige og Norge, om man vil komme til ensartede Forholdsregler, kan ikke paa Forhaand vides; thi man kan ikke gaa ind paa Forholdsregler, som man ikke selv anser for nødvendige, alene fordi Sverige ønsker dem. Kan man nærme sig hinanden, er det godt, men det kan ikke være det eneste, det kommer an paa.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.